

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อค่ำวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ทุกข์ที่สุดในชีวิตของพระ

วันนี้เทศน์เป็นไง เก็บเรียบไปเลยใช่ไหมละ เก็บเรียงลำดับไปเรื่อย ๆ เลยแต่ก็ไม่ละเอียดมากนักก็นอนนั่นแหละ เพราะเพื่อธรรมทั้งหลายด้วย นอกจากกำลังมันจะไม่พอ ก็เพื่อทางนั้นทางนี้ จึงไม่ละเอียดลออมากนัก แต่ขนาดนี้ก็พอจับต้นชนปลายได้แล้ว เราพูดแล้วนี่นะ เคยพูด พูดเล่นเมื่อไร มันเป็นอยู่ในหัวใจนี้ เหมือนท่องพำมหาสมุทรใจดวงนี้ เราก็ค่อยพูดอยู่ ที่ว่าเราทุกข์ที่สุดในชีวิตของพระนี่ก็ที่บ้านหนองแวงนั่นละ จิตเตสงกสิณฐะ นั้นเราไม่ได้สืมนะภาชิตนั้น เรายกขึ้นเทศน์ โอ้ย ฉันทเพลไม่ได้ บวชพรรษาแรกจะไปได้เรียนอะไรพรรษาแรก เรียนสวดมนต์ พรรษาแรกเรียน

พูดเรื่องอะไรสืมาแล้วตะกี้ (บ้านหนองแวงเจ้าคะ) เออ นั่นนะฟังซิ ก็คน ๆ เดียวกันนี้ เราพูดให้ฟังทั้งเวลาอย่างนั้น ทั้งเวลาอย่างนี้ แล้วโกหกหรือถ้างั้น ที่ว่าฉันทเพล ขนมนาง เล็ดแผ่นเดียว ครั้งแผ่นก็ไม่ได้ กลืนไม่ลง กูจะเอาอะไรเทศน์ให้เขาฟัง มันจะตาย ออกมันจะแตก เข้าใจไหม ก็บวชได้พรรษาเดียว เรียนสวดมนต์ ๗ ตำนาน ๑๒ ตำนานจบ จากนั้นก็เรียนปาฏิโมกข์จบ ได้สวดปาฏิโมกข์ในกลางพรรษา ก็เท่านั้นพอ เต็มกำลังแล้ว บวชเดือนพฤษภาคม วันที่ ๑๒ พฤษภาคม นี้เดือนพฤศจิกายน ก็เดือนคิดไปซิจากพฤษภาคมไปถึงพฤศจิกายน ดันเอาไปถูกเทศน์ เข้าใจไหมตรงนั้นนะ

อันนี้เรียนแต่หนังสือสวดมนต์สวดพรสวดปาฏิโมกข์ ไม่ได้เรียนเกี่ยวกับเรื่องเทศน์เรื่องธรรมอะไรเลย ภาชิตก็มีติดหัวใจอยู่สองสามภาชิต ไม่มีอะไรก็ยกภาชิตเทศน์ให้เขาฟังละซิ ไม่สืมนะ จึงพูดตลกอยู่เรื่อย ๆ ผ่านไปแฉะนั้นเห็นหมูเห็นหมาวิ่งผ่าน สู่อยามาผ่านกุนะกุนยังโมโหไม่ถอย แต่ก่อนยังไม่มีบ้านเขามาตั้งที่หลังต่างหาก ทุ่งนาอยู่แฉะนั้น ไปฉันทที่นั่นนอนค้างคืนที่นั่น ตอนเช้าเขาถวายจันทเสร็จแล้ว เทศน์จบไปเรียบร้อยแล้วก็ฉันทหนึ่ง ได้กัณฑ์เทศน์เล่มหนึ่งบาง ๆ ไป เทศน์จบแล้วเขายังแห่กันมาอีก ท่านเทศน์จบแล้ว ๆ ว่างั้น มีอีตาหนึ่งแกตายหรือยัง ถ้ายังไม่ตายบอกไปตามแกมาฆ่าสักหน่อยมันโมโห พูดอย่างสบายนี่นะก็มันไม่ใช่ผู้เทศน์นี่ โอ้ย ถึงเทศน์จบแล้วก็ไม่ยากอะไรแหละท่านฉันทเพลแล้วค่อยให้ท่านเทศน์ให้ฟังก็ได้ยากอะไร ว่างั้น มันไม่ยากชิมันไม่ได้เทศน์นี่ เราอยากตามฆ่ามัน เตียนนี่โมโหยังไม่ถอย เข้าใจหรือ (หัวเราะ)

เราก็ไม่ลืมหาคำแกพูดนี้ก็ดี เรานี้ก็จะแตกแล้ว โห บินเทศน์ให้เขาฟัง แต่มันก็ไปได้ นะละมันจะตายจริง ๆ ก็ไปได้ พอจากนั้นมาแล้วไปค้นหนังสือกัณฑ์เทศน์ต่าง ๆ ได้หนังสือ ท่านเจ้าคุณอุบาลีฯ เลือกกัณฑ์ไหนที่ชอบใจ ท่องกัณฑ์นั้นคล่องยิ่งกว่าท่องปาฏิโมกข์ ไปไหนไปกูไม่ตายกูได้กัณฑ์เทศน์นี้แล้ว ไปไหนกูก็จะเทศน์กัณฑ์นี้แหละ ท่องจนติดปาก คล่องยิ่งกว่าปาฏิโมกข์ เลยไม่ได้เทศน์นะ จากนั้นมาแล้วเลยไปเลย ไม่ได้เทศน์ ลืมจนกระทั่งภาษิตทั้ง ๆ ที่ท่องเสียคล่องยิ่งกว่าปาฏิโมกข์ คล่องยิ่งกว่าสวดมนต์ ไม่ได้เทศน์มันก็ลืมไปหมดแหละ

นั่นละที่ว่าทุกข์ที่สุดในชีวิตของพระเรา คราวนั้นแหละเราไม่ลืม ก็จะมีอะไรเทศน์ ให้เขาฟังก็เรายังไม่ได้สนใจเทศนาว่าการอะไร ก็เรียนสวดมนต์สวดพรเรียนปาฏิโมกข์ เพียงเท่านั้นก็มาถูกเทศน์ นี้แหละที่ว่ามันฟังลึกมากนะเราไม่เหมือนใคร ไม่ว่าจะอะไรฟังลึก มากอยู่ อย่างเรื่องของเจ้าของนี่จนอกจะแตก โธ คราวนี้มันอกจะแตก เทศน์กลางเดือน พฤษจิกิจาจนสิ้นเดือนนั้นแหละ กำลังหนาวแล้วนะ ได้ห่มผ้าแล้ว เวลาตอนนั้นเพลแล้ว เทศน์นี้ โอ้ย เหงื่อแตกออกมามาทั้ง ๆ ที่หนาว ๆ มันไม่ใช่เหงื่อมันตายตาย เข้าใจไหม อู๊ย ไม่ ลืมนะ จึงมาท่องเทศน์เจ้าคุณอุบาลีฯ จากนั้นมาก็ไม่เคยเจออย่างนั้นอีก จากนั้นมันก็เรียน ไป ๆ รู้ไป เวลาจำเป็นมีเทศน์ก็เทศน์ได้ตามปรียัติเสียไม่เป็นไร

ครั้งที่อกจะแตกจริง ๆ เป็นครั้งนั้นฟังลึกมาก และก็ใจดวงนี้แหละยังไม่ได้เรื่องได้ ราวอะไร จากนั้นก็เรียนหนังสือมันก็มีทางไปละที่นี้ ที่นี้ออกปฏิบัติ เวลาปฏิบัติถึงเรายังไม่ รู้ธรรมภายในใจก็ตามแต่ปรียัติเรามี เวลาจำเป็นหากมีนะ จำเป็นต้องได้เทศน์ก็มี เทศน์ไป ได้สบาย เพราะปรียัติมีอยู่แล้ว ภาคปฏิบัติยังไม่เกิดก็ยังไม่ได้ ครั้นต่อจากนั้นไปภาค ปฏิบัติเกิด

เอา พูดให้มันตรงศัพท์ตรงแสงเลย ปฏิบัติไปธรรมก็เกิดขึ้นเรื่อย ๆ ที่นี้ แต่ธรรม เกิดนี้ไม่ได้สอนใครนะ เกิดมากเกิดน้อยสอนเจ้าของทั้งนั้น ๆ จนเปิดออก ๆ ธรรมนี้เปิด ออกเรื่อย ๆ ๆ เปิดออกมาเท่าไรก็ย้อนเข้ามาสอนเจ้าของ ๆ เรื่อย เรื่องราวเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงว่าเราออกมานี้เราไม่ได้สอนใครเลย ไม่เอาเลย ไปก็ไปองค์เดียว บ้านไหนที่เป็นบ้านมีหลายหลังคาเรือนไม่อยู่ ไม่เอา ต้องไปหาที่ตัดสันดานให้เขาช่วยตัดด้วย เจ้า ของตัดมันเดียวมีอาหารมาก ๆ มันจะกินมาก ๆ แล้วนอนแผ่สองสสิ่งทั้งวัน ต้องให้เขาตัด ช่วย ไปหาบ้านอยู่ในป่าในเขานะ ส่วนมากเราอยู่แต่ในป่าในเขา ไปองค์เดียว ๆ ตลอด เพราะเต็ดตลอดนี่นะ ไม่ใช่ธรรมดา นี่จึงว่าฆ่ากิเลส ใครยังไม่ขึ้นเวทีอย่าคุยน้า อย่ามาโม้

หนาว่างั้นเลย เรื่องกิเลสนี้หนาแน่นขนาดไหน ฉลาดแหลมคมขนาดไหน ไม่ใช่ธรรมไม่มีอะไรแก้ได้กิเลส มีธรรมเท่านั้น

ที่นี้เวลาออกปฏิบัติ ธรรมเริ่มแล้วนะ เรื่องเทศน์นี้ โอ้ย ไม่สงสัยแหละ เต็มขึ้น ๆ ๆ แต่มันไม่เคยสนใจจะไปเทศน์สอนใคร เกิดมากน้อยมันจะเข้ามาหมุนสอนเจ้าของ ๆ จนกระทั่งถึงขั้นสติปัญญาหมุนตัวเป็นเกลียวไปเลยนี่ก็เหมือนกัน นี่ละธรรมเกิด มีแต่เกิดทั้งนั้นละธรรม เกิดตลอดเลย ในหัวใจนี้มีแต่ธรรม ๆ เวลาธรรมเกิด ขึ้นเวทีมันก็รู้ว่าธรรมเกิดเป็นยังงี้ กิเลสเกิดเป็นยังงี้ พวกเราทั้งหลายมีแต่พวกกิเลสเกิด เข้าใจไหม ผู้ปฏิบัติธรรมเอาจริงเอาจังนั้นละเวลาธรรมเกิดเกิดอย่างนั้นนะ

เอาฟังให้ชัดเสียนะ อยู่ที่ไหนมีแต่กิเลสเกิดธรรมดาเป็นอย่างนั้น กิเลสเกิดตลอดเวลา เวลาออกไปปฏิบัตินี้ก็พัดกันกับกิเลสละที่นี้ ธรรมติลง ๆ ตั้งแต่เริ่มแรกตั้งที่วานี้ ตั้งที่สอนวันนี้ละ ตีออก ๆ กิเลสค่อยจางไป ๆ ธรรมเกิดขึ้นเรื่อย ๆ เลย ที่นี้กิเลสเบาลง ๆ ธรรมหนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงสติปัญญาอัตโนมัติ นี่ละขั้นที่วานี้ ขั้นนี้เป็นสติปัญญาอัตโนมัติละที่นี้ อันนี้ยิ่งหมุนใหญ่เลยไม่มีวันมีคืน นอนก็ไม่หลับ ตลอดรุ่งเฉย ๆ เพราะจิตมันหมุนของมันเรื่อย

คำว่าความเพียร เพียรเลยไม่มีนะ เพียรอะไร ก็มันกำลังจะตายอยู่นั้นจนได้รู้เอาไว้ให้หลับให้นอนให้พักผ่อนในสมาธิ มันหมุนธรรมจักรอยู่ตลอดเวลาพัดกับกิเลสไม่มีวันถอยกันเลย ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับเมื่อไรจิต มันหมุนของมันอยู่ตลอดเวลา นี่ละเวลาธรรมเกิด เวลาธรรมฆ่ากิเลส ฆ่าอัตโนมัติฆ่าอย่างนี้ ธรรมดาแล้วมีแต่กิเลสฆ่าธรรม ไม่มีเหลือ ที่นี้เวลาธรรมปฏิบัติมาแล้วผ่านในเวทีมันก็รู้เอง พอธรรมได้เกิดแล้วอยู่ที่ไหนมีแต่ธรรมเกิดมีแต่พัดกับกิเลสตลอดเวลา ยืน เดิน นั่ง นอน เว้นแต่หลับ

แม้ที่สุดฉันจึงหันอยู่ที่นี่ เราบดเคี้ยวอาหารชนิดไหน มันไม่ได้อยู่นะในลิ้นในปาก จิตมันหมุนของมันอยู่โน้นนะ เหมือนกับเรารับประทานอาหารหรือกินอะไรอยู่ที่ตาม ใจความคิดของเราตามเรื่องของกิเลสมันก็คิดตามประสาบ้ามันเข้าใจไหม มันคิดได้สบาย อันนี้เวลาธรรมมีเต็มหัวใจแล้วกิเลสค่อยยุบยอบลง ๆ ที่นี้ธรรมเกิดแล้วเป็นอย่างนั้นละ อยู่ที่ไหนมีแต่ธรรมหมุนตัว ๆ ตลอดเวลา จนกระทั่งได้ว่า เมื่อไรมันจะมีเวลาพักผ่อนนอนหลับได้สักที่มันจะตายแล้วนี่นา

ที่เราคาดไว้แต่ต้นทางนั้นผิดทั้งเพ นั้นเห็นไหม ความจริงกับความคาดผิดกันมาก เวลาถูไถไปมาลุ่มลุกคลุกคลานทุกข์ยากลำบากแบบหนึ่งนะ นี่ก็ปลอบตนเอง โอ้ การฝึก

ฝนเบื้องต้นมันก็ทุกข์ยากลำบากบ้างเป็นธรรมดาแหละ แต่เวลาได้หลักได้เกณฑ์ในอรรถ
ในธรรมทั้งหลายแล้วจิตใจนี้จะค่อยเบาบางลงไป ๆ ทุกอย่างจะมีความสุขขึ้นไปเรื่อย ๆ มัน
คิดเอาไว้ละ คิดเฉย ๆ เวลานั้นมันหนักมากอย่างนั้นก็ให้หนักเสียก่อน เพราะเป็นเวลาเริ่มฝึก
ฝนอบรม แต่เวลามันได้หลักได้เกณฑ์นี้แล้วมันจะค่อยเบาไป ๆ ปลอดภัยของ

ที่นี้พอปฏิบัติไป ๆ จนถึงธรรมขั้นที่ว่านี้ ชั้นสติปัญญาอัตโนมัติ มันเบาไปเมื่อไร มัน
หมุนของมันทั้งวันทั้งคืน ที่นี้ย้อนมาคิด โอ๊ย ที่ว่าล้มลุกคลุกคลานมันทุกข์มันยากลำบากก็
ทนเอาเสียก่อน เวลาธรรมมีในใจขึ้นไปแล้ว จิตใจมีความสว่างส่องใสละเอียดลออแล้ว มัน
จะสบายเองไปโดยลำดับ ๆ แล้วสบายไปเลย มันคิดไว้แต่ก่อนนะ ไม่จริงทั้งนั้นเห็นไหมที่นี้
มันอยู่นี้มันมีเวลาเมื่อไร ตลอดรุ่งไม่ได้หลับเลยต้องบังคับให้นอน บังคับต้องเอาพุทโธ คือ
เอาพุทโธ ๆ คำว่าพุทโธนี้ผูกจิตไว้ไม่ให้มันออกไปทางด้านปัญญาพัดกับกิเลส เอาพุทโธ ๆ
ถึยิบเลย ไม่ให้มันออกเลย

คือ ออกก็ออกไปพัดกับกิเลสนะ อันนั้นมันน้ำหนักมากกว่านี้ มันไม่ยากเข้าสมาธิ
บังคับหนาแน่นเข้า ๆ จิตก็ลงสงบแนว ๆ นี่จึงเห็นคุณค่าของสมาธิเวลาพักจิต เข้าใจใหม่
เวลามันจะตายจริง ๆ กับการพัดกันกับกิเลสนั้น ย้อนเข้ามาให้พักในสมาธิเอากำลัง เหมือน
เขาให้น้ำกันนักมวย พัก พอจิตสงบแนวลง โอ้โฮย เหมือนถอดเสื้อถอดหนามผาสูก
สบาย เย็นไปหมดเลยที่นี้ละ นั่นอำนาจของสมาธิ หนุนกำลังใจให้ได้พักผ่อนสะดวกสบาย
ถึงอย่างนั้นมันยังไม่ถอยนะ ถ้าว่าผลอนะ แต่ไม่ไม่อยากพูดว่าผลอ ก็มันไม่ผลอ พอร่า
มือหน่อยเท่านั้นมันจะผิงออกไปโน้นเลย ต้องบังคับไว้

แม้จิตเป็นขนาดนั้นสงบสบายขนาดนั้น ว่ามีความสะดวกสบายขนาดนั้น มันยังสู้อัน
นั้นไม่ได้ละ น้ำหนัก บังคับเอาไว้จนกระทั่งมีกำลังเต็มที่แล้ว จิตใจมีความสะดวกสบาย
เยือกเย็นไปหมด สบายละ เอาละที่นี้ พอร่ามือ ที่นี้ผิงไปเลย นี่ละจิตที่ได้พักผ่อนและนอน
หลับ เฉพาะอย่างยิ่งพักผ่อนทางสมาธิเห็นกำลังชัดเจน พอออกจากนี้แล้วฟาดตัวนี้ขาด
สะบั้น ๆ ๆ เลย เหมือนกับมีดเล่มนี้ได้ลับหินแล้ว เจ้าของได้พักผ่อนนอนหลับมีกำลังแล้ว
ไม้ท่อนเดียวกันนั้นแหละ ฟันคราวนี้ขาดสะบั้นไปเลย นี่ละการพักสมาธิมีผลอย่างนี้ แต่มัน
ไม่ยากพักง่าย ๆ นะ เพราะอันนั้นมันน้ำหนักมากกว่า พอมันจะเป็นจะตายจริง ๆ ก็เอาแบบ
นี้แหละ

ต้องบริการพุทโธเหมือนไม่เคยมีสมาธิ ทั้ง ๆ ที่สมาธิเต็มหัวใจ สมาธิเต็มภูมิมา
แล้วเรานะ จนพ่อแม่ครูจารย์ขับออกจากสมาธิ มันนอนอยู่เหมือนหมูขึ้นเขียงนี่ละ ท่าน

ว่าฉัน สมาธิไม่ได้แก้กิเลสนะ ปัญญาต่างหากแก้กิเลส มันยังเถียงท่านอยู่ภายในใจ พอท่านไล่หนักเข้าไปจึงได้ออกทางด้านปัญญา พอออก ก็มันเต็มแล้วสมาธิ มันอิมอารมณ์หมดทุกสิ่งทุกอย่างอิมหมดแล้ว พอใสเข้าทางด้านปัญญามันก็ผิงเลยทันที ออกอย่างรวดเร็วเราทางปัญญา ออกจนกระทั่งที่ว่านี้ ไม่ได้หลับได้นอน กลางวันก็ไม่ยอมหลับ กลางคืนก็ไม่ยอมหลับ บังคับให้หลับ เพราะมันหมุ่นในความเพียรมาก

นี่ละที่ว่าฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัตติ แต่ก่อนมีแต่กิเลสฆ่าธรรมเป็นอัตโนมัตติ ทีนี้พอธรรมมีกำลังแล้ว ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน อย่าว่าแต่กิเลสฆ่าธรรมเป็นอัตโนมัตติเลย ธรรมฆ่ากิเลสก็เป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน ถึงขั้นมันฆ่าแล้วมันไม่ถอยนี่ นี่สติปัญญาเป็นอัตโนมัตติ จากนั้นก็เป็นมหาสติ มหาปัญญา ยิ่งละเอียดแหลมคมเข้าไปเรื่อย ๆ ซึมซาบไปหมดเลย กิเลสโผล่ขึ้นมาไม่ได้ เวลานั้นมีแต่กิเลสหมอบ ๆ หลบหลีกเรื่อย ธรรมะก็ตามต้อนกันเรื่อย ๆ ๆ บางทีหายเงิบเลยหมด พิจารณาอะไรหายเงิบ

มันคิดขึ้นมาเฉย ๆ ละ แต่ไม่ใช่ความสำคัญนะ เหนอ นี่ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยองค์หนึ่งแล้วหรือ กิเลสไม่มีเลย มันว่าเอาเฉย ๆ มันไม่ได้สำคัญละ สักเดี๋ยวค้นเข้าไปเจออีก เจอกี่พืด พอเจอเป็นไม่ได้ ขาดสะบั้นเลย นี่สติปัญญาขั้นนี้เป็นอย่างนั้นนะ เรียกว่าเป็นอัตโนมัตติ ฆ่ากิเลสอัตโนมัตติ เราอย่าว่าแต่กิเลสฆ่าธรรมโดยอัตโนมัตติ ถึงเวลาธรรมมีกำลัง ฆ่ากิเลสก็เป็นแบบเดียวกัน หมุ่นตัว ๆ ละเอียดเข้าไปเท่าไร สติปัญญาเป็นขั้นมหาสติ มหาปัญญา ยิ่งหมุ่นตัว ๆ ซึมซาบไปหมดเลย

เอารวมยอดเลย จนกระทั่ง อวิชชาปจฺจยา กษัตริย์วัฏจักรขาดสะบั้นผางลงจากใจเท่านั้น หมดเลย ฟาดดินถล่ม นี่ละจึงบอกว่า ระหว่างกิเลสกับธรรมขาดสะบั้นจากกันจะไม่เหมือนกันนักนะ ตะกี้นี้ก็พูด คือบางรายจะค่อยละเอียด ๆ ไปเลยก็มี บางรายจะมีขณะแต่ไม่รุนแรง แต่สำหรับเรานี้เป็นอย่างนั้น ฟาดนี่เหมือนฟาดดินถล่มเลยเชียว มันรุนแรงมากที่สุด ทีนี้ที่เวลามันเป็นขั้นมากับธรรมที่สะดุดหัวใจอย่างไม่เคยคิดเคยคาดเคยรู้เคยเห็น แต่มันรู้มันเห็นขึ้นมาในขณะที่ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา ขาดสะบั้นลงไปจากใจ เหมือนฟาดดินถล่มนี้ มันขึ้นแบบอุทานเอาอย่างหนักทีเดียว เห็นไหมละ

เราเคยคิดเคยอ่านเมื่อไร เวลาเป็นขึ้นมาประจักษ์หัวใจแล้ว สงสัยที่ไหนละ ขึ้นมาออกอุทานเลยเชียว อุทานในใจนะ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไป จิตติดผิงเท่านั้นละ เหมือนฟาดดินถล่ม เวลานั้นสะท้อนไปหมด ร่างกายนี้ไหวไปเลยเชียว จะให้เป็นฟาดดินถล่มจริง ๆ มันก็ไม่ใช่หรือ ฟ้าเป็นฟ้า ดินเป็นดิน แต่มันเป็นอยู่ระหว่างกายกับจิต ระหว่างกิเลสกับ

ธรรมชัฏกันขาดสะบั้นจากกันนี้ ร่างกายนี้เหมือนไหวไปหมดเลย รุนแรงขนาดนั้น ที่นี้ ความรู้นี้มันก็เป็นขึ้นมาเป็นอุทานเลย มันรู้ขึ้นมาพร้อมกันหมด สิ่งที่ไม่เคยรู้เคยเห็นใน เวลานั้น พอกิเลสขาดลงไปเท่านั้น จำขึ้นมา ไม่มีอะไรปิดบังลึกลับจิตดวงนี้ได้เลย มันจำไป หมดเลย

ที่นี้มันก็ โอ้โฮ ขึ้นเลย ทือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ ๆ โน่นเห็นใหม่ ละ มันวัตรรอยหรืออย่างนั้น มันไม่ได้วัตรรอยนะ มันเป็นขึ้นมาของมันจริง ๆ สะเทือนอย่าง หนัก ทือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ ๆ อยู่โน่น ช้าแล้วช้าเล่า จากนั้นก็ ธรรม แท้ พระพุทธเจ้าแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ พระสงฆ์แท้เป็นอย่าง นี้ละหรือ จากนั้นก็สรุปความลงไป ทือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอัน เดียวกันได้ยังไง นี่เราเคยคิดเคยอ่านเมื่อไร เวลามันเป็นขึ้นมาโน่นมันสงสัยที่ไหนล่ะ มันขึ้น เองนะ ผาง ๆ ทือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง เป็น แล้วยะโน่น

เหมือนน้ำมหาสมุทร จะไหลมาจากทิศใดแดนใด พอลงมหาสมุทรแล้วก็ป็นน้ำ มหาสมุทรอันเดียวกันหมด อันนี้ผู้ที่บรรลุธรรมทั้งหลายตามอุปนิสัยของตน เข้ามา ๆ มา ถึง วิมุตติธรรม แล้ว ซึ่งเทียบกับน้ำมหาสมุทรนะ พอมาถึง วิมุตติธรรม คือ จิตขาดสะบั้น จากกิเลสทั้งหมดแล้ว จำขึ้นมาแล้ว เหมือนว่าน้ำลงถึงมหาสมุทรแล้ว พุทธะอันนี้ พระพุทธ เจ้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง มันเป็นอันเดียวกันแล้ว นั่น พอหลุดบัพนี้ มันถึงกัน หมดเลย แล้วถามหาพระพุทธเจ้าที่ไหน พระพุทธเจ้าแท้คืออะไร มันก็รู้แล้ว ธรรมแท้คือ อะไร สงฆ์แท้คืออะไร เป็นอันเดียวกัน ทือ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง เป็น ธรรมธาตุ อย่างเดียวกันหมด หรือว่าเป็น วิมุตตินิพพาน แบบเดียวกัน เหมือนน้ำมหาสมุทรจ่อลง ตรงไหนก็น้ำมหาสมุทร จ่อตรงนั้นก็น้ำมหาสมุทรจ่อไปหาอะไร จ่อนี้มันก็เป็นอันเดียวกัน หมดแล้วไปจ่อหาอะไรอีกใช้ไหม ผางขึ้นมาโน่นมันเป็นอันเดียวกันแล้วจะไปหาพระพุทธเจ้า ที่ไหนอีก เข้าใจหรือยัง นี่ละธรรมแท้ไม่ต้องคิดต้องคาดเป็นขึ้นมาตัวเอง อาจหาญชาญชัย แล้วจะไปถามพระพุทธเจ้าถามหาอะไรมันก็อันเดียวกัน แนะ จะไปถามที่ไหนอีก

วันนี้พูดเสียให้เต็มเหนี่ยวเสียเลย ที่มันสะเทือนใจมากอันหนึ่งก็คือว่า ธรรมชาตินี้ มันไม่คาดไม่คิด เวลามันเป็นขึ้นมาจำขึ้นไปหมด แล้วก็มาพิจารณาถึงโลกทั้งหลายนี้ โอ้โฮ อันนี้เอาอีกนะ คืออันนี้เราก็เคยเป็นมากก็กัปกัปกัลป์ เกิดตายกองกันอยู่นี้ก็กัปกัปกัลป์

มันก็ไม่เคยเห็นโทษเห็นภัยของมัน แต่พออันนี้จำขึ้นมาเท่านั้น มองลงไปทางนี้ โอ้โห ๆ ลงถึงขนาดนี้แล้ว ใครจะรู้ได้ ลงถึงขนาดนี้แล้ว ใครจะรู้ได้ เห็นได้ ประหนึ่งว่าจะไม่มีใครรู้ได้เลยนะ เหมือนสุดวิสัยไปเสียทั้งโลกนั่นแหละ

มีอันเดียวนี้เท่านั้นถ้าว่าอยู่ในวิสัยคือเรา แล้วจะไปสอนใครได้ สอนไปที่ไหนเขาก็จะหาว่าบ้า ๆ บอ ๆ ไป โอ้ย ไปสอนให้ลำบากทำไม อยู่ไปกินไปวันหนึ่งเท่านั้น พอถึงวันก็ไปเสียเท่านั้น ดีกว่าที่จะไปสอนเขาให้เขาหาว่าบ้า มันอ่อนใจแล้วนะ ท้อใจแล้วจะไม่สอนใครเลย ท้อใจ สอนไปหาอะไร ลงถึงขนาดนี้แล้วใครจะมารู้ได้ เป็นลักษณะที่ท้อใจ เราก็ออยู่ไปวันหนึ่ง ๆ อยู่ในป่าในเขานั้นแหละ ไม่อยู่ไหน พอถึงวันแล้วก็ไปเสียเท่านั้น สอนใครเขาจะหาว่าบ้าไปหมด สอนหาอะไร ลงถึงขนาดนี้แล้วใครจะไปรู้ได้เห็นได้

สักเดียวธรรมชั้นมารับนะ นั่นยังงั้นละ นี่เรียกว่าธรรม ผางขึ้นมาเลย ก็เมื่อว่าเป็นของสุดวิสัยที่ใครจะรู้ได้ ๆ แล้ว เราเป็นเหตุมาจากไหน ทำไมเราถึงรู้ได้เห็นได้ นั่นเอาละนะขึ้นแล้ว รู้ได้เพราะเหตุใด คำว่าเพราะเหตุใด ก็คือมีสายทางมา เราปฏิบัติตามสายทางมาเรื่อย ตั้งแต่ธรรมชั้นต่ำมาเรื่อย ๆ ตาม สวากขาตธรรม นั่นละสายทาง เข้าใจไหม ขึ้นมาเรื่อย ๆ มาถึงที่นี่ รู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด พอว่ารู้ได้เพราะเหตุใดมันวิ่งถึงสายทางของตัวเอง เข้าใจไหม เราปฏิบัติมาอย่างนั้น ๆ อ้อ รับทันทีนะ อ้อ รู้ได้ แม้ไม่มากก็รู้ได้ นั่น ยอมรับเลย จากนั้นจึงมีแก้ไขที่จะสอน บุคคลที่ควรจะสอนก็สอนไปแหละ ที่แรกก็เอาแค่นั้นเสียก่อน ทีนี้มันไม่แค่นั้น มันหมดโลกแล้วเดี๋ยวนี้ละ เข้าใจไหม

นี่ละเรื่องราวมัน มันท้อใจจะไม่สอนใครเลย แต่เวลาธรรมท่านเตือนขึ้นมากระตุกขึ้นมาอย่างแรงเสียด้วยนะ ถ้าว่าธรรมอันนี้สุดวิสัยของโลกที่จะรู้ได้เห็นได้แล้ว เราเป็นเหตุมาจากไหน ทำไมถึงรู้ได้เห็นได้ รู้ได้เพราะเหตุใด นี่ซิเหตุใด วิ่งตามสายทางที่เราก้าวมา ๆ จนมาถึงจุดนี้แล้ว ว่างั้นเถอะ ยอมรับทันทีเลยนะ ไม่มีคำอื่น อ้อ รู้ได้ เพราะมันมีสายทางมา ผู้บำเพ็ญคุณงามความดีทั้งหลาย เป็นสายทางมา ก้าวมา ๆ ไกลเข้ามา ๆ เป็นสายทางมา มาจากทาน จากศีล จากภาวนา จากคุณงามความดีของตัวเอง เป็นทางมา ๆ เรื่อย ๆ ผู้ไกลเข้ามา ก็ไกล ผู้ถึงก็ถึงได้อย่างนี้ ๆ จึงว่ายอมรับทันที พอว่า รู้ได้เพราะเหตุใด มันรู้ทันทีเลยนะ

ก็ทางอันนี้เราก้าวมานี้ ผู้อื่นผู้ใดก็เหมือนกันก็มีทางมาได้เหมือนกัน เมื่อเรารู้ได้เขาก็รู้ได้ จึงว่ายอมรับ อ้อ รู้ได้ คือ มันมีสายทางมาเหมือนกัน ต่างคนต่างเคยสร้างคุณงามความดีมา มีสายทางเป็นของตัวเองมาโดยลำดับลำดับ เมื่อถึงขั้นที่จะรู้ได้ปิดไม่อยู่ว่างั้นเลย

รู้ได้นั้น จึงได้ยอมรับ จากนั้นก็สอนไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็ฟาดเสียทั่วโลกเลย สอนเวลานี้เรียกว่าทั่วโลกแล้ว ไม่ทราบว่าจะรู้ได้ไม่รู้ได้ สอนตะไปเลย อย่างงั้นนะ

หลวงตา ไปเทศน์สถานีวิทยุกระจายเสียงเป็นยังไง วันนั้นไปขายหน้าไหม

โยม อู๋ ยอดสุด ๆ เลย เจ้าคะ หนูฟังเทศน์ไปแล้ว มันตื่นตัน มองไปเหมือนพระพุทธรูปมาแล้ว ฟังสด ๆ คิดว่าเป็นภาพที่

หลวงตา เต็มปากเอานะ

โยม จริง ๆ เจ้าคะ หนูมองไปแล้วแบบไม่มีอะไรที่จะเปรียบเทียบได้เหมือนนะคะ

หลวงตา เพียงอยากตีปากเอานะ แต่ไม่ดีเพราะอะไร เพราะเราไปถามก่อน เขาก็ตอบมานะซิ ถ้าเราไม่ถาม เขาตอบมา เราตีปากทันที แต่นี้เราไปแห่เขาก่อน มันก็ผิดไปจากเรา เพราะฉะนั้น จึงอยากตีปากแต่ไม่ดี เป็นอย่างงั้นละ สงกิลิฏฐู กับมาปัจจุบันนี้เป็นอย่างนั้นฟังเอาซิ เราพูดแต่ต้นแต่ปลายเราไม่ได้พูด ตอนปลายนี้ฟังซิเทศน์สอนคนทั่วโลกไม่เคยคิดเรื่อง สงกิลิฏฐู ที่อกจะแตกเลยไม่มีนะ พูดตรง ๆ มันโลงไปหมดเลยว้า ใจแล้วแต่จะถามมาไม่มีอดมีอันไม่ใช่คุย นั่นเห็นไหมละ ผู้ใดสมควรที่จะรับได้ธรรมแบบไหน ๆ สมควรแล้วมันจะออกรับ ๆ ถ้าไม่สมควรออกดิ่งก็ไม่ออก ถ้าสมควรออกแล้วหรือสมควรที่จะผางเลยผางเลยทันทีเลย เป็นอย่างนั้นแหละ

ก็ใจดวงนี้แหละเป็นยังไงตอน สงกิลิฏฐู กับตอนนี้เป็นยังไง นี้พูดคน ๆ เดียวกันนี้แหละ เวลามันเปิดออกหมดแล้วมันพูดไม่ได้ แต่ไม่สงสัยในความรู้ของตน เป็นอย่างนั้นแหละ จะว่ามีมากมีน้อยพูดไม่ได้เรื่องธรรม เทศน์สอนไปจนตายโน่นแหละว่างั้น เอาเท่านั้นแหละ

รับฟังรับชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม หรือสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz